

ILIE FLOASIU
DEPUTAT

nr. A. 62. 386.

CINE VORBEȘTE?!

SAU

Despre autoritatea morală
a celor ce defaimă.

BUCUREȘTI,
1937

Biblioteca Centrală Universitară
"Carol I" București

Cota... II 404 727

1956

B.C.U. "Carol I" Bucuresti

C132114

B642 177

04/11/11

Pentru ca lumea să poată aprecia autoritatea morală a celor ce scriu și vorbesc, este bine ca aceștia să fie prezentați așa după cum s'au manifestat în trecut sau se manifestă în prezent.

În cazul de față este vorba de cei-ce au încercat să discrediteze întreprinderea „Țara Oltului”, societate anonimă română de comerț din Făgăraș.

Tovărășia de acțiune politică, zisă „Partid”, în frunte cu d. Aurel Dobrescu, nu poate rămânea nesancționată, pentru că această tovarășie a încercat, în interes politic-personal, să compromită o faptă românească. Da, d-le Dobrescu, „Țara Oltului” este o realizare națională, de care s'ar bucura orice județ, nu numai Făgărașul. Și ori de câtă răutate și învidie ar fi stăpânit cineva, batjocorirea unei întreprinderi românești, înființată în centrul jidovit al unei regiuni locuite exclusiv de români, nu poate fi calificată altfel de cât drept o mârșăvenie nemoipomenită.

Punerea d-tale și a tovarășului d-tale la punct, nu este un act de răzbunare politică. Lumea doar știe că sunt prea puțin pătruns de interes politic și că nu trăesc din politică ca D-ta. Trebuie să admită însă oricine că fapta D-tale este extraordinară: Incercarea de a-se discredita o întreprindere românească, chiar înainte de a-și fi început activitatea! Aceasta cu scop de a-i slăbi puterea de rezistență, putere necesară luptei grele cu întreprinderile vechi, jidovești, pentru care luptă „Țara Oltului” s'a înființat.

Bine înțeles că Justiția va avea să stabilească suma cu care va trebui să fie despăgubită societatea pentru daunele suferite de pe urma defăimării ei de către „organizația” de Făgăraș a partidului „național” (?) țărănesc.

Priu cele ce urmează voesc a reaminti poporului câteva capitole din trecutul d-tale, d-le Dobrescu, cu unicul scop a a se putea aprecia valoarea d-tale morală.

Reproduc în acest scop doar o mică parte din articolele apărute în ziarul „Ordinea” din București în anii 1929 și 1930. Nu voi face nici un adaos și mă voi feri de a le comenta. Aceasta pentru a lăsa cititorilor toată libertatea de judecată.

București, 20.III.1937.

Ilie Floașiu,
deputat

În legătură cu condamnarea d-lui A. Dobrescu pentru siluire și paternitate, ziarul „Ordinea” din 11.III.1929, scrie următoarele:

Aurel Dobrescu condamnat pentru siluire.

Am reprodus un ordin al Ministerului de Război, semnat de d. General Amza, prin care trimetea în cercetarea Curții Marțiale a Corpului VII Armată cazul lui A. Dobrescu. Fostul secretar general al Ministerului de Război scria: „În sarcina acestui medic cunoscut siluitor al d-nelor și domnișoarelor se pun aceste două asasinat”.

Dăm mai jos piesele, o reclamație a Marianeii Martenau și o sentință de condamnare a Judecătoriei din Brașov, care a îndrituit să i-se spună lui Dobrescu siluitor.

Iată aceste acte:

Onor. Judecătorie !

În luna Faur, anul trecut, m'am dus la Dr. Aurel Dobrescu ca să-mi repare dinții.

Eu m'am dus cu toată încrederea la acest medic și astfel nu mi-am făcut nici un gând rău, văzând ca de obicei sunt comandată la așa timp, când ceilalți pacienți erau deja plecați.

Se vede însă că pârâtul în mod premeditat aranja astfel consultațiile, căci între 12—13 Faur anul trecut, cu ocazia unei consultațiuni, amețindu-mă, m'a siluit.

După ce și-a bătut joc de mine, în acest mod mizerabil, a început să se roage de ertare, că el ceeace a făcut numai din dragoste curată a făcut, și mi-a jurat că se

căsătorește cu mine. În urma acestui act am rămas însărcinată și la 13 Noembrie 1913 am născut fetița cu numele Eliza.

Toate aceste lucruri le pot dovedi la caz de lipsă. Pârâțul însă acum nici nu mai voește a ști nimic despre mine și astfel sunt nevoită a-l împrucesua.

Binevoșiți a cunoaște că subsemnata ca profesoară am studii superioare și astfel sunt nevoită a-mi crește și fetița mea la fel.

Notez că de aceea am întârziat cu înaintarea procesului, fiindcă d. Dobrescu m'a tot amânat cu promisiuni de căsătorie mincinoase.

Cu stimă,
Mariana Martenau

N. Sp. II 730.4.1914.

SENTINȚA

În numele M. S. Regelui, Judecătoria admite acțiunea reclamantei, constată că d-l A. Dobrescu este tatăl natural al fetiței din acțiune și-l condamnă să plătească reclamantei, sub urmarea execuției, în 15 zile, pentru întreținerea fetiței Eliza, dela ziua nașterii până la etatea de 14 ani, lunar 30 coroane precum și spesele de naștere și proces.

Judecătoria de Ocol Brașov.

Judecător: (Indescifrabil).

Ziarul „Ordinea” din 11 Ianuarie 1930, scrie:

Cine sunt directorii regionali ai guvernului Maniu.

...Aurel Dobrescu, nemulțumindu-se cu sinecurile misterioase dela Brașov și cu cele 7—8 procese din opoziție — de rebeliune și insulte aduse Dinastiei — a ținut să lase urme și la Ministerul Agriculturii.

Afirmăm că, în afară de câteva afaceri de păduri realizate, el este autorul faimoasei lovituri cu strandul, anulată de d-l Ion Mihalache. Cunoaștem fapte și rezoluții,

cari, când vor vedea lumina zilei, nu se va mai putea nimeni îndoi că A. Dobrescu e incorect.

D-l Mihaiache este cel dintâi convins de aceasta.

Și totuși d-l Maniu a avut tristul curaj să propue Regenței numirea lui A. Dobrescu ca Director al Ardealului, după ce-l făcuse subsecretar de Stat, fără a figura pe lista arătată Regenței la constituirea Cabinetului în 13 Noembrie 1928.

În țara aceasta există însă opinie publică: când s'a aflat la Cluj că omul cu „sinuciderile misterioase” dela Brașov și cu strandul dela București a fost numit director regional, o adevărată revoltă a cuprins întreaga intelectualitate

Ziarul „Ordinea” din 16 Ianuarie 1930, scrie:

O nouă lovitură național țărănistă.

Cumpărarea moșiilor optanților maghiari din Ardeal

Merită să fie reținut și interpretat cum se cuvine, adaosul ziarului „Keleti Ujsag”, care se crede în măsură să afirme, că încercarea financiarilor vienezi de a cumpăra moșiile optanților din Ardeal se bucură de încurajarea deplină a cercurilor conducătoare național-țărăniște, precizând că omul de legătură între cele două părți ar fi fost d. Aurel Dobrescu...

Cu alte cuvinte, pe de o parte guvernul d-lui Iuliu Maniu se arată gata să plătească despăgubiri optanților maghiari, pe de altă parte manevrează pe sub mână, în complicitate cu oamenii de afaceri dela Viena, cumpărarea dreptului de proprietate asupra unor moșii expropriate de statul român.

Ziarul „Ordinea” din 15 Iulie 1929, scrie :

Aurel Dobrescu acuzat că a luat mită.

Cum au fost sacrificate drepturile moșnenilor din Brețcu.

În ședința de ieri a Camerei, d. deputat Mircea Djuvara a adus în discuție, pe cale de comunicare adresată d-lui Ministru al Domeniilor, chestiunea pădurilor composesoratului moșnenilor din comuna Brețcu, județul Trei Scaune.

E un episod acesta din tragica poveste a deposodării pădurilor moșnenești de către diverse societăți hrăpărețe în marea lor majoritate străine, atât în ceea ce privește capitalul, cât și conducerea lor.

Amestecul lui Aurel Dobrescu.

Chestiunea se pune în discuție în urma conflictului ivit între moșnenii din Brețcu și soc anonimă „Oituz” — este dar composesoratul pentru care, prin intervenții oculte și nedezinteresate, după cum vom vedea s'a acordat un regulament de exploatare, este de origină moșnească sau nu. Acest litigiu însă nu poate fi rezolvat decât pe cale judiciară, care cere și timp și bani. Moșnenii nu au nici bani, dar mai ales nu vor să lase să treacă un timp prețios, în care societatea ar defrișa completamente pădurea și în acest scop a făcut intervenții la Ministerul Domeniilor, care pe cale administrativă avea datoria să nu acorde exploatarea.

Ministerul avea datoria să asculte cererea moșnenilor puși în lege sub tutela sa, salvând în acelaș timp pădurile imense amenințate cu distrugerea, dar a intervenit Aurel Dobrescu.

Cât a încasat Aurel Dobrescu.

Aurel Dobrescu a fost acuzat, printr'o imprudentă mărturisire a directorului societății „Oituz” că a încasat bani pentru ca să se acorde regulamentul de exploatare solicitat de societate. În contra sa sunt mărturiile

date prin acte legale și autentice la notarul public din Brașov.

Cu toate că dreptatea cauzei este de partea sâtenilor, cu toate că ei își asiguraseră și sprijinul d-lui Ministru Voicu Nișescu, banii corupători se vede că au avut mai multă trecere, căci altminteri ne-ar mira faptul, cum pentru satisfacerea unei societăți, nu s'a ținut seama, nici de textele legii, nici de interesele obștești.

„Ordinea”, din 9 August 1929, scrie:

Cine a încasat șperțul ?

Un nou gheșeft în perspectivă ?

Consortiul Lengyel Simsy a reapărut. Se știe că acest consorțiu obținuse acum câteva luni autorizația construirii unui strand pe locul aparținând Ministerului de Domenii și că în urma campaniei duse de presa cinstită românească, d. Mihalache s'a văzut nevoit să anuleze autorizația care purta semnăturile d-lor Dobrescu și Potârcă.

Ceea ce interesează este : cine are interesul... ? sau mai precis : cine a încasat și nu vrea să mai restituie acel formidabil șperț pe care Lengyel îl vărsase acum câteva luni, când cu autorizația celuilalt strand ?

Ordinea reproduce clișeul d-lui Dobrescu și scrie:

„Priviți acest om, cu trupul îmbrăcat în blănuri scumpe, cu fața rasă, cu jobenul sfidător și mânușa ce stă gata s'o arunce în dreapta sau în stânga oricui ar avea curajul să-i pun ăla îndoială... democratismul”.

„La 1919, când încă purta uniforma de ofițer, fiindcă servise în armată ca medic, a fost instruit sub învinuirea de a se fi găsit, la scurte intervale, în casa lui, mai multe cadavre; a unei ordonanțe și a două servitoare”.

„La 1929, acelaș om, cocoșat de capriciul d-lui Maniu pe banca ministerială, — ca subsecretar de Stat la Domenii — a aruncat mânușa în nasurile a 12 consilieri dela Casație și Curtea de Apel, învinuindu-i de necinste”.

„Așa dar, acuzatul de eri învinovățește azi pe acei

care trebuiau să-l judece și nu l-au judecat în vreme, fiindcă niște „sinucideri misterioase” întâmplate la 1919 au fost cercetate de instanțe militare, lăsate în părăsire și clasate, de abea la 1924, de către un instructor civil ce nu mai era în măsură să adune probele vinovăției...”.

„Poate că cei 12 magistrați nu cunosc pe omul care le-a aruncat mânușa? Ei bine, vom publica noi documente spre a afla cu cine stau alături și dela cine cer retractări”.

Cu această ocazie va afla și țara întreagă răsturnarea morală în care trăește de trei luni de zile.

Ordinea din 15 Februarie 1929, scrie:

Un proces clasat.

Vom publica, pentru cunoașterea împrejurărilor și a oamenilor, atât piese din dosarul justiției militare, cât și din acelea ale instanțelor civile, spre a se vedea din ce constă afacerea care, de zece ani continuă să păstreze un mister, cu toate că s’au grămădit în jurul ei numeroase polemici, procese de calomnie și șoapte sinistre.

Incepem azi cu publicarea adresei confidentiale pe care Ministerul de Război, prin fostul secretar Amza, a trimis-o Corpului 7 Armată:

Ministerul de Război către:

D-l General Comandant al Corpului VII Armată.

Strict secret. A-se deschide de d-l Comandant al Corpului 7 Armată.

Am onoare a înainta aci alăturat două petițiuni, înreg. la nr. 1678 din 19.II.1920 și 3515 din 11.IV.1920.

Din aceste două acte rezultă că soldatul ordonanță Dumitru Marin Bărsan, fost în serviciul Medicului Căpitan de Rezervă A. Dobrescu, ar fi fost împușcat, nu că s’a sinucis.

„In legătură ca aceasta se mai aduce la cunoștință că 40 de zile mai înainte s’ar fi sinucis tot la medicul căpitan de rezervă A. Dobrescu și fata în casă din serviciul său”.

In sarcina acestui medic, cunoscut siluitor al doamnelor și domnișoarelor, se pun aceste două asasinat.

Cum în public circulă versiuni foarte ciudate, Ministerul ordonă cercetarea de urgență prin Curtea Marțială respectivă, numindu-se un ofițer superior ca comisar regal raportor.

Este în interesul ordinii publice să se descopere adevărul.

Pentru Ministru;

Secretar General

Amza m. p.

Șeful Sect. III Justiție

Mejescu m. p.

„Ordinea” din 16 Februarie 1929 scrie:

O mamă care acuză.

Căpitanul de rezervă, dela 1919, care a ajuns subsecretar de stat la 1929, acuzat de crimă...

Să se observe că Maria Bărsan, din August 1919 până la Iunie 1920 reclamase de mai multe ori și că toată graba recomandată de secretarul general, cazul n'a fost soluționat de cât la 1924, adică după cinci ani și de către o altă instanță, cea civilă din Brașov, care a dat ordonanță de neurmărire, din lipsă de probe.

Dar să lăsăm să vorbească actele.

Iată plângerea :

Domnule Ministru,

Subsemnata mamă a soldatului Dumitru Marin Bărsan, din reg. 89 Inf., fost ordonanță la d-l Căpitan A. Dobrescu din Brașov, m'am plâns până acum în mai multe rânduri la Curtea Marțială a Corp. VII Armată din Sibiu și la Ministerul de Război, cerând să se facă cercetare de cum a murit fiul meu, deoarece convingerea mea este că el a fost împușcat și nici decum că el s'a împușcat singur.

Scrisoarea care mi s'a arătat că ar fi lăsat-o fiul

meu și în care este scris „m'am împușcat eu cu mâna mea”, eu cunosc că nu este scrisul fiului meu.

E greu să se omoare cineva cu o pușcă ținând-o în aer, după cum dovedește mersul glonțului în pieptul fiului meu și prin scândura ferestrei și prin zid.

Fiul meu nu era nici bețiv, nici nebun ca să se omoare. Nu ținea așa de mult la femeii ca să se omoare din dragoste.

Cu trei zile înainte de moarte a fost acasă la mine și nici nu visa de moarte.

El era un tânăr doritor de viață și foarte des îmi spunea cât de bine îi pare că a scăpat cu viață din război și deci cum s'ar fi omorât singur ?

Cu o zi înainte fiul meu a zis în bucătărie, după ce vorbise cu d-l Dobrescu: „Eu am să-mi capăt un glonț”. Aceste vorbe le-a auzit lăptăreasa, care atunci nu le-a luat în serios, dar apoi le-a spus unei cunoscute a mea.

De ce a fost transportat la spital cu atâta grabă, când sângele curgea din el și d-l Dobrescu era acasă ?

Cu vreo 3—4 luni înainte a mai fost găsit în casa d-lui A. Dobrescu cadavrul unei femei despre care se zice că s'ar fi împușcat.

Ce interes îl făcea pe fiul meu să scrie că s'a împușcat cu mâna lui ?

...Ce-i păsa lui ce zice lumea după moartea lui ?...

Numai ucigașul avea interes să creadă lumea că la mijloc e o sinucidere, nu cumva cercetându-se să fie descoperit el.

Domnule Ministru, o mamă îndoliată după singuru-i copil, plângând, vă imploră să ordonați o cercetare amănunțită ca să vedem și noi oameni necăjiți că și viața noastră e socotită mai mult ca a unui câine...

Turces, 4 Iunie 1920.

Prea supusă,

Maria Bărsan.

Ziarul „Ordinea” din 18 Februarie 1929, scrie :

Un denunț care a atras după el luarea în cercetare a cazului A. Dobrescu.

A trebuit să treacă un an dela găsirea celor trei cadavre în casa subsecretarului de stat, pentru ca, la intervenția unui denunțator, autoritățile militare să se hotărască a cerceta.

Publicăm azi fila următoare, spre a arăta, că, aceeași acuzație a susținut-o și un pașnic cetățean, care a avut curajul să semneze, fără a avea neplăcerea de a se vedea dat în judecată.

Iată textul denunțului :

Ministerul de Război, Secția Justiției

Intrare Nr. 1678/1920

Februarie 12.

Domnule Ministru,

O femeie bătrână, româncă din Transilvania, se plânge că fiul său, ordonanță la un ofițer, doctor de rezervă, mobilizat pe acea vreme, azi deputat, d. Dobrescu din Brașov, a fost găsit împușcat de un glonț de carabină și cu un bilet cu conținutul „m'am împușcat cu mâna mea”...

Curtea Marțială n'a luat nici o măsură.

Vă rugăm, Domnule Ministru, să ordonați garnizoanei Brașov să trimită în original dosarul cu A. Dobrescu, pentru a vedea Dvs. pentru ce dela început nu s'au făcut formalitățile cerute de lege cu ocazia unei sinucideri și cărei influențe se datorește faptul că garnizoana Brașov nu a luat în cercetare bănuiala mamei soldatului, mai ales că era foarte bănuitor faptul că la Medicul Căpitan A. Dobrescu, cu 40 zile înainte de sinuciderea ordonanței, se sinucisese o fată care se găsea în serviciul lui Aurel Dobrescu.

Lumea are motive puternice să bănuiască că de-oarece d. Dobrescu avea interes mare de a se lumina

complet sinuciderea celor două persoane ce erau în serviciul său, nu a făcut-o și în loc de a o face aceasta, pune toată stăruința și influența sa politică să se învăluie această afacere cu acte făcute ulterior false.

La Brașov sunt cunoscute faptele de siluire a doamnelor și domnișoarelor, clientele acestui domn deputat, fapte traduse în judecata Tribunalului Brașov.

Armata este direct interesată în cauză, fiind vorba de un soldat presupus asasinat de ofițerul său, pentru a nu destăinui poate misterul care învăluia crima fetei ce era în serviciul lui Dobrescu și care se zice că a fost însărcinată de d. Dobrescu.

Să trăiți Doamnele Ministru,

(ss) *Tudorache Popescu.*

Referat, 21.III.1919.

Femeea Maria Bărsan din Turches, Săcele, județul Brașov, face un denunț că socotește sinuciderea fiului său Dumitru Marin Bărsan, soldat în Reg. 89 Inf., ca o crimă pusă la cale, iar nu sinucidere.

Sunt de părere a se începe cercetări preliminare. Examinarea de către o comisie de medici a cadavrelor.

Comisar Regal,

(ss) *Maior Dumitrescu.*

Se aprobă Referatul 25.XII.1919.

(ss) *General Boeru m. p.*

„Ordinea” din 19 Februarie 1929, aduce următoarea caricatură:

Caricatură: A. Dobrescu în costum de spărgător intrând noaptea și căutând printre dosare: „Curios, aici mi s'a spus că este dosarul meu și nu-l găsesc”.

Și scrie:

Ce aflase toată lumea, nu știau autoritățile.

Publicăm azi o nouă filă, cu depoziția medicului Sulică, din Brașov.

A se vedea în „Ordinea” din 19 Februarie 1929.

„Ordinea” din 20 Februarie 1929 scrie:

A C U Z !

Acuz pe A. Dobrescu că în locuința lui din Brașov s’au găsit omorâte, în seara zilei de 19 Aprilie 1919 servitoarea Cserey Carolina și în noaptea de 23 August 1919 ordonanța Dumitru Marin Bărsan.

Acuz pe A. Dobrescu că, în loc să anunțe autoritățile în drept, cari să încheie actele legale de deces, s’a servit de un agent de poliție, punându-l să scrie un bilet că ordonanța s’a omorât cu mâna lui și să interviev la presă spre a nu publica nimic asupra celor întâmplate.

Acuz pe A. Dobrescu că la 1920 folosindu-se de imunitatea parlamentară n’a apărut în fața instanțelor militare de instrucție, spre a fi cercetat și că numai după 4 ani a apărut în fața unei alte instanțe, spre a dobândi o clasare a dosarului în materie, nu de crimă, ci de . . . calomnie.

Mihail Burillianu

„Ordinea” din 21 Februarie 1929, aduce următoarea caricatură:

A. Dobrescu stând în fața ordonanței moarte (pușca rezemată de perete): „Ordonanța mea făcea minuni, după ce s’a împușcat în inimă a avut timp să reazime carabina de zid”.

O încercare de mistificare a autorităților.

După „sinuciderea” ordonanței sale, A. Dobrescu a prezentat un bilet ca fiind scris de Bărsan, pe care expertiza grafică îl găsește ticluit de agentul Bratu, cu complicitatea căruia s’a cocoloșit crima

Dăm azi o adresă a Curții Marțiale și alta a Poliției Brașov prin care se spune acelaș lucru:

„Ordonanța semnată de Maiorul Cumpănaș cuprinde bănuiala că biletul lăsat de . . . sinucis, ar fi fost scris de el, fapt care l-a confirmat expertiza grafică.

Ordonanța:

Noi, Maior Cumpănaș, comisar regal al Corp. VII

Armată, asistat de grefierul nostru Foica George, având în vedere că din actele adunate până acum rezultă că biletul dela fila nr. . . . nu este scris de mort.

Disponem:

În baza art. 42 pr. pen. se numește profesorul și specialistul grafolog al Trib. Sibiu, Iosif Vamser, ca expert cu însărcinarea de a constata dacă acest bilet este scris de soldatul Marin Bărsan sau de altă persoană.

25 Sept. 1920.

Prim comisar regal, *Maior Cumpănaș m. p.*

Grefier, *Foica m. p.*

Expertul Iosif Vamser, examinând biletul prezentat de A. Dobrescu ca fiind al „sinucisului” Bărsan, a opinat că e scris de agentul Bratu, adică de acela care a cocoloșit crima în complicitate cu actualul subsecretar de Stat.

Ordinea” din 22.II.1929 scrie:

Răsturnarea morală.

Teribila acuzare: Referatul Nr. 517.

O caricatură reprezintă pe A. Dobrescu fugind noaptea din „casa misterioasă”: Din ambele mâini îi curge sânge, hainele îi sunt pătate cu sânge. Text: „În casa mea se . . . sinucide oricine intră”.

Comisarul regal declară: „Constat următorul lucru peste care, ca ofițer, nu pot trece fără a aminti că medicul-căpitan A. Dobrescu, fiind chemat la fața locului, a stat cu țigara în gură și a privit liniștit, pe ordonanța sa personală cum se sbate în sângele său, cum se lupta cu moartea și nu i-a dat nici un ajutor medical”.

Curtea Marțială a Corpului VII Armată, Referatul nr. 517.

.
Asemănând cu scrisul de pe bilet cu scrisul mortului din corespondența aflătoare la dosar la fila 10—54, la prima vedere se poate constata că nu este scrisul mortului . . .

Acest expert, Vamser dela Tribunalul Sibiu, bazându-se pe corespondența susnumită, pe procesul verbal

dresat de agentul Bratu și aflător la fila nr. 41—42 și proba de scris făcută cu Alexandru Bratu înaintea d-lui comisar regal al acestei Curți, în expertiza sa aflătoare la fila 46—49, stabilește că biletul amintit nu este scris de soldatul Marin Dumitru, ci este falsificat de agentul secret A. Bratu.

Martorul Scurtu Gh., care îndată după împușcarea soldatului s'a prezentat la fața locului, susține că arma era rezemată de perete, ceea ce în caz de sinucidere nu nu se poate. În cazul acesta arma trebuia să zacă lângă soldat, care era căzut la pământ.

Agentul Bratu a falsificat biletul..

A dresat procesul verbal de constatare, cu toate că acesta nu era în competența lui.

La fila 16 zice că trecând pe str. Sf. Ion a auzit o detunătură și așa a ajuns la fața locului. Mai târziu declară că a fost chemat de către agentul Ogea de a face constatarea cazului. Nici acesta nu-i adevărul

Ordinea din 23 Februarie 1929 scrie:

Agentul secret Bratu complicele lui A. Dobrescu.

Contrazicerile în fața Curții Marțiale ale omului care a falsificat scrisul ordonanței sale.

Caricatura: A. Dobrescu în fața Curții Marțiale. Comisarul regal: „Ce interes ai D-ta să ceri liberarea pe cauțiune a lui Bratu și să plătești în locul lui?”

A. Dobrescu: Sunt socoteli care ne privesc numai pe noi amândoi.

Declarația lui Alexandru Bratu, fost agent al poliției din Brașov:

„În strada de care mă întrebați declar că n'am fost niciodată și nici n'am încheiat nici un fel de acte

Biletul ce mi-l arătați l-am găsit pe masă în camera unde s'a sinucis soldatul.

Am găsit în cameră când am intrat pe A. Dobrescu; cum m'a văzut A. Dobrescu, m'a întâmpinat cu vorbele: „uite ăsta-i a patra ordonanță care se împușcă în serviciul meu”

Bratu declară că el a scris biletul în numele ordonanței omorâte.

Proces verbal, Brașov, 1 Februarie 1920.

După ce i se face cunoscut lui A. Bratu că expertul grafolog al Trib. Sibiu a constatat în mod hotărît că biletul este scris de dânsul; A. Bratu declară: „Este adevărat că eu am scris biletul”.

(ss) A. Bratu

„Ordinea” din 25. 11.1929 scrie:

«Nu sunt probe!»

Cadavrul soldatului a fost îngropat fără autopsie și singura constatare a sinuciderii a fost aceea a agentului Bratu, care în urma cercetărilor, s'a dovedit că el (Bratu) este acela care a scris falsul bilet. . . .

A. Dobrescu n'a putut fi cercetat, pentru că parlamentul d-lui Vaida a refuzat să-i ridice la vreme imunitatea.

Bratu a fost arestat o clipă, dar Dobrescu a stăruit să fie pus în libertate, plătind în locul lui cauțiunea.

Având în vedere că în urma declarațiunii d-lui Lt. Cicerone Mirescu, Comandantul Comp. de Jandarmi Făgăraș, din 7 Dec. 1922, prin care se viza ca autor al omorului pe însăși ofițerul ordonanței anume A. Dobrescu, cauza a fost redeschisă prin propunerea Nr. 4120/1923 a acestui Parchet.

„Ordinea” din 26.11.1929, scrie:

Partidele politice intervin în cazul A. Dobrescu.

...d. General Averescu urmărind actele oficiale.... asupra cazului A. Dobrescu.... a apărut eri în „Indreptarea”....

D. A. Dobrescu, subsecretar de stat la Ministerul De-

menilor continuă mutismul în fața gravelor acuzații ce se poate aduce unui om: asasinatul...

„Ordinea” din 27.II.1929.

Tragedia zilei.

A. Dobrescu a fost șilit de d-l Prin Ministru Maniu să-și clarifice situația.

Caricatura reprezintă pe d. I. Maniu și d. Aurel Dobrescu.

D. Maniu: — D-le Dobrescu d-ta nu ai obraz și nu înțelegi că trebuie să te retragi de pe banca ministerială!... nu-ți rămâne de cât să te predai judecătorului de instrucție.

D. A. Dobrescu: — Am să depun o plângere la parchet că sunt calomniat.

D. Maniu: — Sunt documente, din dosaar... Nu calomnii, domnule.

„Ordinea” din 28.II.1929, scrie :

Tragedia zilei.

Caricatura reprezintă doi jandarmi prezentând d-lui Maniu mandatul de arestare al d-lui Dobrescu. În spațele d-lui Maniu se ascunde d. Dobrescu.

D-l A. Dobrescu: — Ți-am spus eu, șefule, că jandarmii trebuiesc desființați.

„Ordinea” din 28.II.1929, scri :

Răsturnarea morală.

Teribila contradicere a lui A. Dobrescu.

Cu toate că la 1919 ruga pe agenții poliției să nu constate imediat decesul soldatului Dumitru Marin, zis Bărsan, omorît în casa lui, la 1920, declară că n'a cunoscut niciodată pe acest om.

Caricatură: A. Dobrescu între 2 jandarmi în fața judecății.

„Ordinea” din 1 Martie 1929.

Tragedia zilei.

Caricatură: A. Dobrescu la institutul medico-legal. In fața capetelor conservate ale bandiților Ogaru, Terente, Bălan, etc.: Dacă nu luați drumul codrilor și făceați ca mine politică național-tărănistă, nu ajungeați în borcănășe cu spirt, ci pe banca ministerială!

„Ordinea” din 3 Martie 1929.

Răsturnarea morală.

D. Aurel Dobrescu minte și se acuză.

Din felul cum ocolește adevărul, reese că e vinovat.

Caricatură: A. Dobrescu în haine vârgate de pușcăriaș, purtând pe piept numărul 517.

„Ordinea” din 3 Martie 1929.

Tragedia zilei.

D. Maniu a solicitat înaltei Regențe remanierea cabineului.

Caricatură: D. Maniu în fața Regentului Buzdugan.

D. Regent Buzdugan: D-le Maniu, când aveți în guvern pe d. Dobrescu, acuza de asasinat... mai poate fi vorba de remaniere?

Maniu: D-voastră știați când m'ați adus la guvern că n'am alți oameni!

„Ordinea” din 4 Martie 1929.

Răsturnarea morală.

De ce trece toată lumea în jurul dosarului misterios?

Caricatură: A. Dobrescu în haină de pușcăriaș (Nr. 517) având în mână o batistă plină de sânge.

A. Dobrescu: Proverbele poporului sunt adevărate, — sângele nu se poate ascunde niciodată.

„Ordinea” din 5 Martie 1929 scrie:

De ce nu s'au dresat acte cu ocazia «sinuciderilor» din casa lui A. Dobrescu.

Fostul căpitan medic a cerut agentului secret Bratu, să nu dreseze imediat procesul verbal în „sinuciderea” lui D. Marin — o declarație edificatoare

Când s'a încheiat procesul verbal ce v'a spus d. Dr. Dobrescu? (Intreabă comisarul regal pe V. Ogea dela siguranța din Lugoj).

— Pe agentul Bratu d. Dobrescu l-a rugat să nu pue în jurnal cazul de „sinucidere” din casa lui și, că procesul verbal să-l facă a doua zi de dimineață, când va veni în persoană la poliție, fiindcă cunoaște personal pe d. Căpitan de poliție Reinich.

„Ordinea” din 6.III.1929.

Tragedia zilei.

D-l A. Dobrescu a insultat, la telefon, pe d-l Ministru al Justiției.

Caricatura: Capul tăiat al lui A. Dobrescu pe o masă, în fața lui danseză în costum de baiaderă d-l Iunian.

D-l Gr. Iunian: — Limbric ori Salomee, nu-mi pasă! Ești acum în mâinile mele, de unde nu vei mai scăpa.

Răsturnarea morală.

În sfârșit „sinuciderile misterioase” sunt în fața justiției!

A. Dobrescu (în caricatură) în fața judecătorului.

A. Dobrescu: Da, d-le judecător fiindcă a curs sânge nevinovat, care trebuie să fie răzbunat . . . câțiva zia-riști e bine să intre la pușcărie.

În cursul procesului . . . se vor lămuri, cu voie sau fără voie, următoarele chestiuni:

1. Este încheiată instrucția ofițerului raportor dela Corp. VII Armată în privința prevenitului A. Dobrescu,

prin ordonanța definitivă, cu concluzii de trimitere în judecată sau de scoatere de sub urmărire?

2. A fost rezolvată această ordonanță de generalul comandant prin ordin de trimitere sau prin ordin de scoatere sub urmărire?

3. Ce dată poartă fiecare din aceste piese ale dosarului, păstrat ani de zile în sertarul actualului ministru de război (Cihoski).

4. S'a deschis sau nu acțiune publică în contra agentului secret Bratu, pentru că a încheiat un proces verbal fără să aibă cădere și mai ales pentru că s'a făcut vinovat de fals în acte publice, scriind în locul „sinucisului” D. Marin, cuvintele „m'am sinucis cu mâna mea”.

5. Cum își explică d-l Ministru al Justiției că procurorul de Brașov a putut să claseze, după cinci ani, o afacere penală, care era pendinte înaintea Curții Marțiale a Corp. VII Armată.

„Ordinea” din 8.III.1929 scrie:

Cum s'a apărat..

Actele oficiale invocate de A. Dobrescu nu corespund situației adevărate.

Se știe că d. Dobrescu, după ce i-am publicat actele oficiale din dosarul Curții Marțiale a Corp. VII Armată a încercat să se apere, nu cu vreo încheiere a comandantului general, ci cu niște sentințe de condamnare, pronunțate contra d-lui Al. Hodoș, fost director general al Teatrelor și redactor șef al „Țării Noastre”.

Iată ce lămuriri ne dă azi, confratele nostru, d. Al. Hodoș:

Iubite prietene,

.....
O lămurire se impune, fiind că d. A. Dobrescu stăpânit de nevoia unei auto-justificări își construiește un sistem de apărare, întemeiat pe denaturări de fapte și pe confuzii voite

Iată cum stau lucrurile:

La 26 Nov. 1922 a apărut în țara noastră o scurtă

notiță iscălită, cu alarmantul titlu: „La pușcărie”, care se referea la acest incident.

„Citim la gazetă că d. A. Dobrescu, fost deputat și permanent scandalagiu, se găsește astăzi la răcoare, fiindcă la Brașov, urmând un vechi obicei, ar fi ultragiatic autoritățile judecătorești de acolo, instigând pe țărani la revoltă și luând la bătaie pe judecător”.

Insemnarea continuă astfel până la sfârșit făcând în ultimile șiruri aluzie la reputația de „Landru popular” Nici un cuvânt însă despre suspecta „sinucidere a ordonanței.

Nu există nici o legătură între notița din țara noastră și documentele privitoare la d. A. Dobrescu, pe care ai început să le publici

Nu s'a pronunțat niciodată o sentință definitivă pentru calomnie, ca urmare a publicării documentelor popularizate prin „Ordinea”.

„Ordinea” din 29.III.1929.

Aduce caricatura d-lui Dobrescu, înfățișându-l îngenuchind în fața mormintelor lui Dumitru Bărsan și Mariana Marteanu.

Titlul: *De ziua morților.*

A. Dobrescu: — Mariano Marteanu și tu Dumitru Bărsan, ertați-mă de ziua voastră.

„Ordinea” din 30.III.1929.

Azi e ziua spovedaniei.

Torturat de remușcări și de umbrele cari nu-i dau pace ale Martei Marteanu și Bărsan, A. Dobrescu a cerut Mitropolitului Gurie să-l spovedească.

Caricatura: A. Dobrescu, sărutând mâna mitropolitului Gurie:

A. Dobrescu, torturat de remușcări:

— „Prea Sfinte, grele păcate îmi chinue conștiința. Numai Sfinția Ta mă mai poți erta de păcate, că preoții din regat îmi refuză spovedania”.

„Ordinea” din 15.III.1929:

Acuzatul... acuză!

Așa se întâmplă când dosarele rămân deschise.

A. Dobrescu, ale cărui dosare le-am publicat filă cu filă, în loc să se ducă în fața judecătorului de instrucție... Așa dar acuzatul de eri, al cărui dosar n'a fost închis . . .

În locul omului care are la activul lui câteva „sinucideri misterioase”.

. . . . trimis înaintea Curții Marțiale, se face dovadă că dosarul Corpului 7 Armată există.

De ce nu se deschide acest dosar, de ce nu se găsește un comandant care să dea ordonanță de urmărire . . . de ce se păstrează întunecul acesta unde ar trebui să domnească lumina?

„Ordinea” din 10.IV.1929:

Strandul e o afacere scandaloașă.

Dar d. A. Dobrescu nu a așteptat prea mult. A aranjat vasta combinație, — ale cărei avantaje pentru d-nii Lengyel, Simși & Co sunt cunoscute.

„Ordinea” din 12.IV.1929:

Cum rămâne cu subsecretarii de stat compromiși?

Înlăturarea afacerii nu este, însă, suficientă. Doi subsecretari de stat, A. Dobrescu și D. Potârcă, au încercat pungășia morală, unul propunând-o și altul consfințind-o printr'un contract.

A. Dobrescu și d. Potârcă, după zădărnicia afacerii cu strandul, nu mai au autoritatea morală de a rămâne în guvern.

„Ordinea” din 12.IV.1929:

Nu ese la spălat.

Căricatură: Strandul în care d. Dobrescu spală o haină plină cu sânge.

A. Dobrescu: — Mă trudesec să spăl cămașa lui Bâr-

săii și sângele nu ese. Nu cumva o fi din cauză că sângele e încă nerăzbunat.

„Ordinea” din 3.V.1929:

Fiecare cu obrazul pe care-l are.

Subsecretarul de stat A. Dobrescu, care are în curs de judecată un proces pentru insultarea Dinastiei, a fost invitat la un ceai de Regina Maria.

Caricatură: Majordomul palatului, scoate din palat cu piciorul, pe d. A. Dobrescu.

Majordomul: — Și mai îndrăznești să fii la palat, după ce ai insultat Dinastia?

A. Dobrescu: — Ai să plătești scump piciorul pe care mi-l dai în obraz, fiindcă eu am invitație de la M. S. Regina.

„Ordinea” din 3.V.1929:

Ce’ți trebuie ca să ajungi azi subsecretar de stat?

Aurel Dobrescu, cel cu „sinuciderile misterioase”, cu strandurile și cu pădurile din Maramureș, a ofensat pe M. S. Regele Ferdinand, când acesta era încă în viață.

I s’a cerut ridicarea imunității parlamentare.

„Ordinea” din 13.V.1929:

Aurel Dobrescu dă iama în bălțile statului.

O serie de licitații cu rezultate surprinzătoare.

Ce ironist diabolic, sau ce dușman puternic l-a înscăunat pe acest aventurier lipsit de orice scrupul în fruntea a două administrații de bunuri publice: Pădurile și Pescăriile Statului . . .

Să precizăm: pentru balta Vlădeni s’a oferit de o serioasă cooperativă de pescari, 2.100.000 lei, însă A. Dobrescu a dat-o unor amici cu 1.700.000 lei.

Pentru balta Oltina s’a oferit 1.500.000 lei, dar A. Dobrescu, batjocorind legea, a dat-o unor amici care în-

tâmplător nu oferiseră nimic, deoarece nu participaseră la licitație.

Pentru izerul Călărași, se oferise 5.000.000 lei, dar A. Dobrescu a dat-o altei asociații cu 4.000.000 lei.

„Ordinea” din 20.II.1930:

Să vorbească tăinuitorul hoțiilor lui Dobrescu.

Pentru a treia oară îl somăm pe d. Mihalache, ministrul de Domenii și Agricultură, să spună dacă, sub Ministerul d-sale fostul subsecretar de stat A. Dobrescu, pe care este drept că l-a impus d. Iuliu Maniu, s'a făcut vinovat de grave incorectitudini!

Am putea spune că tăcerea Ministrului de Agricultură și Domenii ar echivala cu o confirmare . . . s'au comis hoții formidabile, unele zădărnice iar altele înfăptuite prin surprindere.

Să știe d. Mihalache că tăcând . . . nu va mai putea trece ca denunțator, ci ca complice și tăinuitor al lui Dobrescu. . . . am arătat că e vorba de înstrăinarea unor imense păduri de ale statului, cu prețuri de expropriere, date nu în exploatarea țăranilor, ci a unor anumite asociații din Ardeal.

„Ordinea” din 4.III.1930:

Panamaua Mihalache-Tischler.

Marea hoție din Munții Abrudului pusă în scenă de autorul sinuciderilor misterioase din Brașov.

Cum s'a operat și cum s'a opus d. Iunian în consiliul de miniștri

Deși cafenelele Clujului și alte atâtor alte orașe din Transilvania fuseseră înțesate cu aprobări de ale lui Dobrescu, negociate de samsari, „doctorul” nu se ajungea din cheltueli, fiindcă viața era scumpă și remunerația la Minister și din afaceri de 20—30.000 lei era prea mică.

Intr'o bună zi, iată că lui A. Dobrescu i se prezintă afacerea Tischler, adusă la Minister de doi parlamentari,

unul prieten bun, și altul rudă de aproape cu d. Maniu. Spunându-i-se că ar fi vorba de un câștig de cel puțin 50 milioane, împărțit în trei, fiindcă Tischler își rezerva și el o sumă egală, Dobrescu a examinat propunerea și a surâs la gândul că descoperise cheia afacerii. Nu degeaba devenise el specialist.

I se prezenta o afacere menită a-l scăpa de atâtea găinării și trebuia s'o facă cu orice preț . . .

Dobrescu a pus să se întocmească decizia din 4 Iulie 1929, în care a numit nespecialiști spre a . . . cenzura lucrările unei comisiuni de specialiști și de a evalua pădurile lui Tischler de la 20 de milioane cât le prețuiseră trei bieți ingineri de carieră, la 70 de milioane, cât credeau că fac, în realitate, vreo 4 pretențioși, oameni de paie . . .

Când manechinul pretențios, îmbrăcat în pantaloni cu cămașa scoasă afară a prezentat consiliului afacerea Tischler, s'au găsit 2—3 cunoscători de legi, cari s'au opus spunând că, în nici un caz statul nu trebuie să cumpere cota expropriabilă din pădurile ce i se propun, fiindcă aceasta îi revine de drept. În ce privește cota neexpropriabilă, aceasta nu are nici o valoare, fiindcă pădurile de pe ea au fost de mult tăiate.

Unul din cei care au ridicat obiecțiunile de mai sus a fost d. Iunian, care, cu ironia ce-l caracterizează, a adăogat surâzând: „Doctorul Dobrescu vrea să facă bărbierie pe capetele noastre”.

Până într'o seară, pe când consiliul se afla pe sfârșite, și d. Iunian ocupat în altă parte, a apărut chestia Tischler, susținută de d-nii Maniu și Mihalache și aprobată, în consecință de ceilalți miniștri prezenți.

Ceea ce nu se știe încă, e operațiunea de împărțire a comisioanelor între samsarii din politică și cei din presă.

Pe aceia o vom descri-o mâine, e când vor începe să defileze în coloanele Ordinei portretele d-lui I. Maniu, I. Mihalache, Tischler, Hațegan, Boilă și . . .

„Ordinea” din 6.III.1930:

In plină activitate...

A. Dobrescu a făcut un jaf nemaipomenit în pădurile statului.

Caricatură: A. Dobrescu taie pădurile și Mihalache cară buștenii.

Mihalache: — Dă mai repede, frate Aurel, că plecăm dela guvern și ne rămân pădurile netăiate.

„Ordinea” din 5.III.1930:

Panamaua Mihalache-Tischler nu este singura...

— **Imense domenii și păduri din Transilvania au fost scoase la mezat prin cafenelele Clujului.**

Spre a fi dosite jafurile, se dau ordine pentru sustragerea actelor originale.

Brigandul Aurel Dobrescu a operat din ziua instalării lui la Minister și a continuat să opereze până la numirea ca director regional diin Ardeal.

Raportorul consilierului agricoli din Ciuc, către comitetul agrar scrie:

1. Că A. Dobrescu a dat numeroase rezoluții de împroprietărire cu terenuri și păduri . . . chiar pe numele de persoane particulare.

2. Că A. Dobrescu cu adresa No. 3359 din 20.X.929 a cerut înapoi dosarele cu aprobările date și le-a luat pe toate câte purtau rezoluția sa și fuseseră înregistrate la Cabinetul său, și că

3. In locul rezoluțiilor sustrase din dosar, au fost puse, la început, copii „conforme cu originalul”, dar scrise la mașină, pentru ca la urmă să dispară dosarul cu totul.

„Ordinea” din 8.III.930.

Panama de la Domenii.

Brigandul A. Dobrescu recunoaște că a sustras actele originale.

Cu toate că dosarul era sigilat, parafat și numerotat, actele originale au fost sustrate.

S’ar putea crede că e vorba de o aprobare sau două, greșite, date de A. Dobrescu. Nu.

Numai în ziua de 28 Noembrie 1929 erau pe lista de judecată a unei singure comisii de apel 34 de procese de expropriere ale căror aprobări fuseseră înainte date și pe urmă aprobate.

. . . de ce s’au dat în zilele de 17 Iulie, 24 Iulie și 3 August 1929 sutele de aprobări ce au trebuit să fie ulterior, în majoritate, scăpate de sub puterea oricărei revizuirii . . . și ce s’a întâmplat, pentru că A. Dobrescu să dea telegrame desperate dela Viena, să fie retrase petițiile ce purtau semnătura lui, și înlocuite cu copii?

. . . Cine sunt briganzii cari, pentru câteva milioane încasate, au călcat legile, au falsificat, au traficant în tovrășia ungarilor și au deposedat statul de mii de jugăre de păduri?

„Ordinea” din 8.III.930.

Panamaua de la Domenii.

Cum a înstrăinat brigandul Dobrescu rezervele de pădure ale statului.

Din peste o mie de aprobării . . . false ca cele de mai jos, numai 18 au putut fi apelate la vreme.

Textul alăturat este al unei petiții dintr’o mie, cu care anumiți samsari, evrei sau unguri, se duceau la A. Dobrescu, când acesta era subsecretar de stat, și obțineau aprobări de 5 sau 10 jugăre de pământ sau pădure.

Urmează textul unei petiții:

„Ordinea” din 10.III.930.

Panamaua de la Domenii.

A. Dobrescu a înstrăinat pădurile statului din . . . scopuri superioare.

Comisiile de judecată se pronunță din ordin, cu separată numai a magistratului.

Publicăm la întâmplare unul din puținele apeluri admise de comisia județeană agrară din Ciuc . . .

Apelul . . .

Din piesele reproduse mai sus reese:

1. Că toate cele peste o mie de înproprietăriiri au fost date numai pe simpla aprobare a subsecretarului de stat Dobrescu și fără nici un temei legal.

2. Că au existat la baza acestei exproprieri „scopuri superioare” pe care le cunoștea numai cel ce aproba.

„Ordinea” din 12.III.930:

O sesizare senzațională a parchetului.

A. Dobrescu prins de „Ordinea” asupra traficului de păduri.

Cu toate că avem în sertarul nostru toate dovezile hoțiilor săvârșite . . .

Fostul subsecretar de stat și actualul director regional din Ardeal (A. Dobrescu) a declarat că toate semnăturile puse pe cele o mie de autorizații ce au luat pădurile din rezervele statului . . . i-au fost falsificate.

D. Mihalache . . . a retras lui A. Dobrescu autorizația de a mai lucra la Directoratul Ardealului în chestii ce privesc Ministerul Agriculturii și Domeniilor.

„Ordinea” din 12.III.930:

Aprobarea de eri a fost falsă! Dar ce este cu cea de azi?

Brigandul A. Dobrescu a încercat să schimbe niște rezoluții de preț, dar buclucașa cu . . . „fără nici o valoare” dar menite să dea pe față întreaga panama.

Urmează rezoluția.

Obraji însângerați ai brigandului Dobrescu n’au îngălbenit nicicând, chiar cu ocazia pruncuciderilor misterioase dela Brașov — așa cum au îngălbenit în fața petiției pe care el a văzut-o cândva la Cluj, spre a se întâlni cu ea azi în coloanele „Ordinei”.

„Ordinea” din 13.III.930:

Am prins hoții.

Deși se cunoșteau între ei, s’au acoperit unli pe alții până când am publicat, în facsimile, rezoluțiile de jefuire a pădurilor statului.

Clișeul aci alăturat, care reprezintă confirmarea în facsimil, a operațiunii săvârșite . . . face dovada că, A. Dobrescu a luat măsuri, încă dela 29 Oct. 1929, să dispară orice urmă a falsurilor comise de Vornic la dânsul în birou, cu știrea sa.

Câtă vreme brigandul și-a închipuit că panamaua va rămâne necunoscută, a tăcut. Mai mult decât atât. A stăruit pe lângă d. Maniu să numească pe Tiberiu Oprea zis Vornicul în funcția de atașat de presă la Madrid, cu 80.000 lei lunar.

În ziua însă, în care au apărut în „Ordinea”, chiar în original rezoluțiile falsificate, înlocuite cu copii legalizate, Dobrescu a sesizat parchetul și d. Maniu a dispus rechemarea telegrafică dela Madrid a „escrocului”.

„Ordinea” din 14.III.930:

A. Dobrescu a fost deferit parchetului.

D. Mihalache neștiind cine este adevăratul autor al instrăinării pădurilor statului, a sesizat parchetul, trimițând în cercetarea acestuia 10 persoane, în cap cu fostul subsecretar de stat.

„Ordinea” din 15.III.930:

Caricatură: Dobrescu și Mihalache în fața justiției.

D. I. Mihalache: — Domnule Procuror General, menționez că la data aprobării acestor falsuri, d. A. Dobrescu era subsecretar de stat la departamentul nostru.

„Ordinea” din 17.III.930:

Parchetul sesizat a intervenit.

Judecătorul Cabin. 3 va avea să afle de ce A. Dobrescu a tănuț falsurile până ce codrii Ardealului au fost doborâți la pământ și materialul lemnos exportat în Ungaria.

„Ordinea” din 18.III.930:

A. Dobrescu a tratat mușamalizarea hoțiilor.

O scrisoare care face dovada că fostul subsecretar de stat cunoștea falsurile, dar le tănuia.

Urmează text de ziar și scrisoarea originală reprodușă în facsimil . . .

Molnar înțelegând gestul, nu s'a impresionat deloc și a spus:

— Poți, Domnule Ministru, să oprești d-ta acele două hârtii fiindcă eu am multe fotografii după cea dintâi, iar în ce privește aprobarea netăgăduită de d-ta, ea face parte dintr'un stoc de aproape 200 ce mi l-a dat Vornic.

Auzind aceste cuvinte, Dobrescu a îngălbenit și luând cu binele pe Molnar, i-a spus:

— Vrei să-ți vezi banii înapoi? Fă-mi o reclamație, la care să atașezi toate hârtiile, din care să nu lipsească însă nici una din douăzeci și să-mi aduci mie această hârtie. Și în acest caz îmi iau obligația de a te despăgubi de cele 5 milioane.

„Ordinea” din 19.III.1930:

A. Dobrescu autor principal sau complice cu Vornic?

O declarație senzațională.

D-na Vornicul mai pretinde ceva, că soțul ei, chiar dacă a făcut vreo afacere, obținând una sau mai multe aprobări de tăeri de păduri, acestea n’au putut fi luate decât cu știința și interesul lui A. Dobrescu.

Dar d-na Vornic mai pretinde încă ceva, și anume că A. Dobrescu ar fi semnat cele 19 petiții ce au fost date lui Molnar în compensație în ziua de 10 Ianuarie 1930, adică după ce nu mai era subsecretar de stat.

Publicăm în facsimile una din aprobările pe care Dobrescu le-ar fi semnat la 10 Ianuarie 1930.

Dacă A. Dobrescu nu va putea să justifice prezența aprobărilor lui Molnar în buzunar, toate arătările d-nei Vornic sunt adevărate, și în acest caz, cine este hoțul: Vornicul sau Dobrescu?

„Ordinea” 20.III.1929:

Să mai poștești.

Moșii au fost jefuiți de A. Dobrescu.

Caricatura: Moșul prinzând de piept pe d. Maniu.

Moșul: — Il acoperi pe jefuitor? Să mai poștești să pui piciorul prin Ardeal!

„Ordinea” din 20.III.1930.

Cum se aranjeau cu bacșișurile, cum se certa și se împăcau negustorii, intermediarii și protectorii lor.

Două telegrame originale reproduse.

„Ordinea” din 24.III.1930:

A. Dobrescu nu poate fi client al parchetului și Director al Ardealului.

Unul dintre Regenți, pus în cauză de „tâlhar” are tot interesul să ceară d-lui Maniu suspendarea pe care o pretinde d. Mihalache.

„Ordinea” din 27.III.1930:

A. Dobrescu la dispoziția judecătorului de instrucție.

E întâia oară când un „Ministru” stă la dispoziția parchetului.

„Ordinea” din 29.III.1930:

A. Dobrescu tovarăș cu Tiberiu Vornic.

Depoziția senzațională făcută de Molnar eri, în fața judecătorului de instrucție, dovedește aceasta.

„Ordinea” din 2.IV.1930:

Afacerea Tischler a fost trimeasă la Parchet.

De n’ar fi și asta o învârteală tot atât de . . . sinceră ca și mistificarea din munții Ciucului, unde guvernul a trimis bani lui Vornic să fugă în America.

„Ordinea” din 14.IV.1930:

O nouă potlogărie a lui A. Dobrescu.

Directorul Ardealului să fie demis și arestat imediat..

Din facsimilul reprodus de noi se poate constata că aprobările se dădeau direct de către A. Dobrescu. Nu treceau prin registratura generală și prin aceea personală a șefului de cabinet, astfel că averea statului era împărțită de către brigand cui voia el s'o dea.

„Ordinea” din 15.IV.1930:

Peste 200 de jugăre furate din pădurile statului într'o singură zi.

Pentru a intimida pe consilierii agricoli, Dobrescu comite un fals, semnând pe aprobările în alb ministru plin.

Parchetul să-și facă imediat datoria.
Dovada originală e reprodusă.

„Ordinea” din 19.IV.1930:

Acu-i acu!

Tiberiu Vornic a descins eri în Capitală cu un avion. La sosire i-a sosit înainte — se spune — A. Dobrescu pentru a-i spune fostului tovarăș de șperț, primele cuvinte de bună sosiire.

Caricatura: A. Dobrescu alergând spre avionul lui Vornic.

A. Dobrescu: — Vornice dragă, un cuvânt să nu sufli, că m'am curățat.

„Ordinea” din 19.IV.1930.

Tiberiu Vornic s'a predat Justiției.

Acest lucru l-a făcut după ce a avut o întâlnire cu Mihai Popovici la Viena, și după ce a fost lăsat de poliție să ia contact la București cu familia și cu diverși oameni ai guvernului.

A. Dobrescu, care împărțea banii cu Vornic într'un closet, trebuie să fie arestat imediat.

„Ordinea” din 22 Aprilie 1930:

**Tiberiu Vornic denunță ca autor principal pe
A. Dobrescu.**

În fața Tribunalului care a confirmat mandatul de arestare, tovarășul de jafuri al fostului subsecretar de stat a arătat cum au fost înstrăinate pădurile Ardealului.

**Destăinuri senzaționale care confirmă în totul
arătărilor ordinii.**

Textul declarației:

„Ordinea” din 25.IV.1930:

A. Dobrescu trebuie să fie arestat.

Onoarea țării și a conducătorilor acesteia, în frunte cu Patriarhul Miron Cristea, reclamă măsura pe care judecătorul de instrucție nu o mai poate întârzia.

„Ordinea” din 26.IV.1930:

Încă unul!

Caricatură: Maniu și Mihalache aruncând dintr'un balon pe A. Dobrescu.

Mihalache: — Dă-i drumul repede, că se duce dracului balonul.

„Ordinea” din 26.IV.1930:

O nouă hoție a lui A. Dobrescu și a familiei lui.

Vornicul are dreptate: Panamaua cu pădurile nu este cea mai mare. „Sunt alte fraude mai mari și mai scandaloase ce se ascund sub volbura falșurilor de la Ciuc, într’adins umflate, spre a atrăgea asupra lor atenția judecătorilor....

A. Dobrescu văzându-se tras pe sfoară, a revenit asupra autorizației de construire a bornelor, făcând toate presiunile posibile spre a intra în posesiunea scrisorilor de comision schimbate între Sindicat și cumnatul său.

Presiunea n’a reușit. Scrisorile există și pe baza lor Sindicatul va intenta proces în dauna statului, cerând suma de 500 milioane lei.

Și să nu se creadă că afacerea pădurilor din Ciuc și cea a bornelor sunt singure . . .

Și hoț și șantagist.

Hoțul de la Domenii are îndrăzneala să afirme că va publica în curând o broșură în care să arate că i s’au falsificat semnăturile și că el a descoperit falsurile, ferind Statul de pagube.

„Ordinea” din 27.IV.1930:

Afacerea cu bornele.

O luptă de tragere reciprocă pe sfoară între Sindicatul bornarilor și brigandul A. Dobrescu.

După ce i-a fluturat înaintea ochilor mirajul unui șperț de 50 de milioane, omul sinuciderilor misterioase a trebuit să se mulțumească cu mai puțin.

Text și scrisoare originală reprodusă în ziar.

„Ordinea” din 1.V.1930:

„Ministrul” Dobrescu a fost reținut eri 5 ore la Parchet.

Judecătorul a stabilit complecta vinovăție a brigandului, dar d. Maniu nu vrea să se lipsească de tovărășia lui în guvern.

„Ordinea” din 2.V.1930:

„Ministrul” hoț să fie arestat imediat

În timp ce este confruntat cu Vornicul pentru jefuirea pădurilor din Ardeal, o altă pungășie îi cade în cap.

Senzaționala scrisoare a d-lui Colonel Niculescu-Mureșanu.

Textul scrisorii reprodusă în ziar.

Caricatură: Dobrescu în haine de pușcăriaș.

„Ordinea” din 3.V.1930:

Răfuiala

Caricatură: Se ceartă d. Maniu cu A. Dobrescu.

D-l Maniu: — Ai furat ca în codrul Vlăsiei.

D-l A. Dobrescu: — Dar d-ta ai putea să spui ce e cu împrumutul d-tale de la Banca Națională? Dar d. Mihai Popovici ce a făcut cu spiritul și chibriturile? Dar Bocu și Moldovanu?

Va urma!

